

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies tertius et quartus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1866

Caput XI. De intelligentia Scripturarum, et spiritu prophetiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72907](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72907)

AUCTORE
S. BONAVEN-
TURA.

q

et puerum Je-
sum amplecti
conspicitur :
factum mira-
cula confirma-
runt.

r

Ms. quidem,
Waddingiana
equidem

s

bilis illa nox luminibus copiosis et claris, laudibusque sonoris et consonis, et q̄ splendens efficitur et solennis. Stabat Vir Dei coram præsepio, pietate repletus, respersus lachrymis, et gaudio superfusus. Celebrantur Missarum solennia super præsepio, levita Christi Francisco sacrum Euangelium decantante. Prædicat deinde populo circumstanti de nativitate Regis pauperis, quem cum nominare vellet, PUERUM DE BETHLEHEM præ amoris teneritudine nuncupabat.

130 Miles autem quidam virtuosus et verax, qui, propter Christi amorem seculari relicta militia, Viro Dei magna fuit familiaritate conjunctus, dominus Joannes de Gracioso r, se vidisse, asseruit, puerulum quendam valde formosum in illo præsepio dormientem; quem beatus pater Franciscus ambobus complexans brachiis, excitare videbatur a somno. Hanc siquidem devoti militis visionem non solum videntis sanctitas credibilem facit, sed et designata veritas comprobatur, et miracula subsequuta confirmant. Nam exemplum Francisci consideratum a mundo, excitativum est cordium, in fide Christi torpentium; fœnum præsepit, reservatum a populo, mirabiliter sanativum fuit brutorum languentium, et aliarum repulsivum pestium diversarum s, glorificante Deo per omnia Servum suum, sanctæque orationis efficaciam evidentibus miraculorum prodigiis demonstrante.

ANNOTATA.

a *Sequentia usque ad voces, Mens quidem ejus ommissa sunt in editione Waddingiana.*

b *Burgum S. Sepulchri, Italici Borgo di S. Sepolcro, nunc civitas Umbriæ est prope Tiberim in limite Hetruriae, olim ditionis Pontificiæ, sed nunc dudum Magni ducis, et sæculo XVI a Leone X Papa episcopatu illustrata.*

c *Reliqua usque ad voces Quam mentis constantiam non habet Waddingiana.*

d *Psalmi 16, v. 8 et 9.*

e *Ms. nostrum, editiones Vaticana et Waddingiana: clamorosis.*

f *Hæc ultima periodus prætermittitur apud Waddingum.*

g *Monet hic in margine Sedulio, alibi legi attractus, uti etiam legit Waddingus.*

h *Hæc usque ad finem hujus numeri rescidit Waddingus.*

i *Sequentia usque ad finem hujus numeri prætermisit Waddingus.*

k *Id est, sine interruptione.*

l *Hæc quoque periodus non est in editione Waddingiana.*

C m *Præmissa ab initio hujus numeri omisit Waddingus.*

n *Hæc etiam leguntur in Vita primæ lib. 1, cap. 10, ubi vide Annotata ad lit. d.*

o *Contigerunt hæc anno Christi 1225. Consule etiam Vitam primam lib. 1, cap. 10 et Annotata ibidem.*

p *In Ms. nostro desunt ista: Ne vero hoc levitati posset adscribi.*

q *Vocem et non habent editiones Vaticana et Waddingiana; at Sedulio consonant Ms. noster codex et Surius.*

r *Is ipse, qui, petente S. Francisco, omnia ad hanc sollemnitate paraverat, ut habemus ex Vita prima, lib. 1, cap. 10, num. 84.*

s *Consentit Celanensis in Vita prima, loco mox laudato, num. 87; sed addit, ob rei gestæ memoriam in eodem loco ecclesiam fuisse exstructam.*

CAPUT XI.

De intelligentia Scripturarum, et spiritu prophetiæ.

Dicimus illustratus sacras Scripturas intelligit,

Ad tantam autem mentis serenitatem indefessum orationis studium cum continua exercitatione virtutum Virum Dei perduxerat, ut, quamvis non

habuerit sacrarum Litterarum peritiam per doctrinam, æternæ tamen lucis irradiatus fulgoribus Scripturarum profunda miro intellectus scrutaretur acumine. Penetrabat enim ab omni labe purum ingenium mysteriorum abscondita; et ubi magistralis scientia foris stat, affectus introibat Amanitis. Legebat quandoque in libris sacris, et, quod animo semel iniecerat, tenaciter imprimebat memoriæ: quia non frustra mentalis attentionis percipiebat auditu, quod continuæ devotionis ruminebat affectu.

132 Quærentibus aliquando fratribus, utrum sibi placeret, quod litterati, jam recepti ad Ordinem, intenderent studio sacræ Scripturæ, respondit: Mihi quidem placet; dum tamen exemplo Christi, qui magis orasse legitur, quam legisse, orationis studium non omittant: nec tantum studeant, ut sciant, qualiter debeant loqui, sed ut audita faciant, et cum fecerint, aliis facienda proponant. Volo, inquit, fratres meos discipulos Evangelicos esse, sicque in notitia veritatis proficere, quod in simplicitatis puritate concrescant, ut simplicitatem columbinam a prudentia serpentina non separent, quas Magister eximius ore suo benedicto conjunxit a.

135 Interrogatus Senis a quodam religioso viro, Theologiæ sacræ doctore, de quibusdam quæstionibus difficilibus intellectu, tanta claritate doctrinæ divinæ sapientiæ patefaciebat arcana, ut vehementer stuperet vir ille peritus, et cum admiratione referret: Vere Theologia sancti Patris istius, puritate et contemplatione, tanquam alis in altum subvecta, est aquila volans; nostra vero scientia ventre graditur super terram. Licet enim esset imperitus sermone, scientia tamen plenus enodabat dubia quæstionum, et abscondita producebat in lucem. Nec absolum, si Vir sanctus Scripturarum a Deo intellectum acceperat, cum per imitationem Christi perfectam veritatem ipsarum descriptam gestaret in opere, et per Sancti Spiritus unionem plenariam doctorem earum apud se haberet in corde.

134 Adeo etiam in ipso claruit spiritus prophetiæ, ut et prævideret futura, et cordium contueretur occulta; absentia quoque velut præsentia cerneret, et se præsentem absentibus mirabiliter exhiberet. Tempore namque, quo Damiatum Christianorum obsidebat exercitus, aderat Vir Dei, non armis, sed fide munitus b. Cum igitur die belli Christiani pararentur ad pugnam, hoc audito, Christi Servus vehementer ingemuit, dixitque socio suo c: Si belli fuerit attentatus congressus, ostendit mihi Dominus, non prospere cedere Christianis. Verum, si hoc dixerò, fatuus reputabor: F si tacuero, conscientiam non evadam. Quid igitur tibi videtur? Respondit socius ejus, dicens: Frater, pro minimo tibi sit, ut ab hominibus judicaris; quia non modo incipis fatuus reputari. Exonera conscientiam tuam, et Deum magis time, quam homines.

135 Quo audito, exsiliens Christi Præco, salutaribus monitis Christianos aggreditur; prohibet bellum, denunciatur casum. Fit veritas in fabulam; induraverunt cor suum, et noluerunt reverti. Igitur committitur et bellatur, totaque in fugam vertitur militia Christiana, finem belli opprobrium regerens, non triumphum d. Tanta vero strage Christianorum imminutus est numerus, ut circa sex milia fuerint inter mortuos et captivos. In quo evidenter innotuit, quod spernenda non erat sapientia Pauperis, cum anima viri iusti enunciet e aliquando vera, quam septem circumspectores, sedentes in excelso ad speculandum.

136 Alio quoque tempore, cum post reversionem ipsius de ultra mare, Celanum f prædicaturus accederet, miles q quidam supplici cum devotione cum instantia magna invitavit ad prandium. Venit itaque ad militis domum, omnisque familia pauperum hospitum exsultavit ingressu. Ante vero quam cibum sumerent, juxta solitum morem Vir mente devotus offerens Deo preces et laudes, oculis stabat elevatis

quarum studium vult cum oratione et simplicitate conjungi:

* Vatic. tamen

a
difficiles quæstiones solvit.

E

Exercitui Christiano apud Damiatum prædicat stragem, si pugnet,

b

c
al. ingressus

F

isque, spreto Sancti monito, cæditur.

* al. Iur

d

e

Invitatus ad prandium, hospiti suo proximam mortem prædicat,

f

g

elevatis

A elevatis in cælum. Oratione completa, benignum hospitem, familiariter advocatum in partem, sic allocutus est : Ecce, frater hospes, tuis victus precibus, ut manducarem, domum tuam intravi : meis nunc cito monitis acquiesce; quoniam non hic, sed alibi manducabis. Confitere nunc peccata tua, veræ pœnitentiæ dolore contritus; nec in te remaneat quicquam, quod veridica confessione non pandas. Reddet tibi Dominus hodie vicem; quoniam tanta devotione suos pauperes suscepisti.

qui ad eam se comparant subito pie moritur.

137 Acquivit continuo vir ille sermonibus Sancti, socioque ipsius universa peccata in confessione detegens, disposuit domum suam, et ad mortem suscipiendam se, quantum valuit, præparavit. Intraverunt tandem ad mensam, et incipientibus aliis manducare, hospes subito spiritum exhalavit, iuxta verbum Hominis Dei repentina morte sublatus. Sicque factum est, hospitalitatis gratia promerente, ut iuxta verbum Veritatis prophetam recipiens, mercedem prophetæ acciperet *h*, dum per sancti Viri prænunciationem * prophetam miles ille devotus sibi contra mortis subitaneum providit, quatenus armis pœnitentiæ præmunitus perpetuam damnationem evaderet, et in æterna tabernacula introiret.

Luxurioso peiora minatus, si ad vomitum rediret, sanitatem confert,

h

Vatic. prænuntiationem

138 Tempore, quo Vir sanctus Reate jacebat infirmus, præbendarius *i* quidam, nomine Gedeon, lubricus et mundanus, infirmitate gravi correptus * lectulo decubans, cum ad eum fuisset delatus, lacrymose rogabat cum simul astantibus, ut ab ipso crucis signaculo signaretur. Ad quem ille : Cum vixeris olim secundum desideria carnis, non veritus judicium Dei, quomodo te cruce signabo? Verum propter devotas intercedentium preces signo te crucis signabo in nomine Domini. Tu tamen scito, te graviora passurum, si ad vomitum redieris liberatus; propter peccatum enim ingratiitudinis semper peiora prioribus inferuntur. Signo itaque crucis super eum facto, statim, qui contractus jacuerat, surrexit sanus, et in laudem Dei prorumpens : Ego, inquit, sum liberatus. Insonuerunt autem ossa renum ejus, audientibus cunctis, veluti cum manu ligna sicca franguntur.

at ille non stans promissus, sub eorum ruenae domo exspirat.

139 Paucis autem interlapsis temporibus, Dei oblitus, corpus impudicitiae reddidit : cumque sero quodam cœnasset in domo cujusdam canonici, nocteque illa dormiret ibidem, subito super omnes corruit tectum domus. Ceteris autem evadentibus mortem, solus ille miser interceptus atque interemptus est. Justo igitur Dei judicio facta sunt novissima hominis illius peiora prioribus propter ingratiitudinis vitium, Deique contentum, cum de accepta venia gratum esse oporteat, et duplo displiceat flagitium iteratum.

Nobilis matrona prædicit subitam viri sui emendationem :

140 Alio quoque tempore mulier quædam nobilis, Deo devota, venit ad Sanctum, ut suum ei explicaret dolorem, ac remedium postularet. Habebat quidem virum valde crudelem, quem adversarium patiebatur in servitio Christi, et ideo petebat a Sancto, quatenus oraret pro illo, ut sua Deus cor ipsius dignaretur emollire clementia. Ipse vero hoc audiens, ait illi : Vade cum pace, indubitanter expectans de viro tuo consolationem tibi de proximo adfuturam. Et adjecit : Dices ei ex parte Dei et mea, quod nunc est tempus clementiæ, postmodum æquitatis. Benedictione accepta, revertitur mulier, invenit virum, denuntiat verbum. Cecidit super eum Spiritus Sanctus, et novum factum de veteri sic facit cum mansuetudine respondere : Domina, serviamus Domino, et salvemus animas nostras. Suadente igitur sancta uxore, pluribus annis calibem vitam agentes, eodem die ambo ad Dominum migraverunt. Miranda certe in Viro Dei spiritus prophetici virtus, qua et membris jam arentibus restituebatur vigorem, et duris imprimebat cordibus pietatem.

alteri viro quædam alia, alteri secretum scrupulum

141 Quanquam non minus ejusdem spiritus sit stupenda limpeditas, qua sic futurorum præcognoscebat eventum, ut etiam conscientiarum scrutaretur arcanum *h*, quasi alter Eliseus duplicem

Eliæ spiritum assequutus. Nam cum Senis viro cuidam sibi familiari quædam superventura finaliter prædixisset, et vir ille peritus (de quo supra mentio facta est *l*, quod de Scripturis cum eo conferebat aliquando) his auditis, ab eodem sancto Patre dubitando perquiret, an hæc ipse dixisset, quæ illius viri relatione cognoverat, non solum, se illa dixisse, asseruit, verum etiam quærenti alienum eventum, proprium exitum prophetando prædixit. Quod ut certius cordi ejus imprimeret, quendam secretum conscientiae illius scrupulum, quem nulli viventi vir præfatus expresserat, et mirabiliter revelando explicuit, et salubriter consulendo rese-

AUCTORE S. BONAVENTURA. *lum explicat et vite exitum prænuntiat.*

h

l

Ms. resecavit ibid. deest vir

Cuidam fratri illius vanam cogitationem insinuat;

m

n

Vatic. Hoc

142 Eo *m* quoque tempore, quo revertebatur de ultra mare, socium habens fratrem Leonardum de Assisio, contigit, eum fatigatum et lassum parumper asellum conscendere. Subsequens autem socius, et ipse non modicum fessus, cepit dicere intra se, humanum aliquid passus : Non de pari ludebant parentes ejus et mei *n*; en ipse equitat, et ego pedester asinum ejus duco. Hæc * illo cogitante, protinus descendit de asino Vir sanctus, et ait : Non, frater, convenit, ut ego equitem, tu venias pedes; quia nobilior et potentior in sæculo tu me fuisti. Obstupuit illico frater, et rubore suffusus, deprehensum se recognoscens, procidit ad pedes ipsius, et lacrymis irrigatus nudum exposuit cogitatum, veniamque poposcit.

alterum secreta cogitatione animum pie solatur :

o

Vatic. hujusmodi

143 Frater quidam *o*, Deo devotus et Famulo Christi, frequenti cogitatione versabat in pectore, superna fore gratia dignum, quem Vir sanctus familiari complecteretur affectu; quem vero tantam extraneum reputaret, extra numerum electorum reputandum a Deo. Cum igitur cogitationis hujus * crebrius vexatus impulsu, Viri Dei familiaritatem vehementer optaret; nec tamen cordis sui secretum revelaret alicui, advocans eum ad se, dulciter Pater pius sic alloquutus est : Nulla te turbet cogitatio, fili; quoniam te carissimum habens inter præcipue mihi caros, libenter tibi munus familiaritatis et dilectionis impendo. Miratus exinde frater, factusque devotior ex devoto, non solum in amore * crevit Hominis sancti, verum etiam per Spiritus Sancti gratiæ munus donis est majoribus cumulatus.

Vatic. et Sur. in anorem

144 Cum autem * in monte maneret Alvernæ, cella reclusus, unus et sociis magno desiderio cupiebat habere de verbis Domini aliquod scriptum, manu ipsius breviter annotatum; gravem enim, qua * vexabatur, tentationem, non carnis, sed spiritus, ex hoc credebat evadere, vel certe levius ferre. Tali desiderio languens anxiabatur interius; quia verecundia victus reverendo Patri rem pandere non audebat. Sed cui homo non dixit, spiritus revelavit. Portari namque sibi jussit a fratre prædicto atramentum et chartam, laudesque Domini juxta fratris desiderium propria manu scripsit, et ultimo benedictionem ipsius, dicens : Accipe tibi chartulam istam, et usque ad diem mortis tue custodias diligenter. Accepit frater donum illud optatum; et statim omnis illa tentatio effugatur. Servatur littera *p*, et cum in posterum miranda effecerit, virtutum Francisci testimonium fuit.

alii, ut diu optaverat, oculum tentationem scripto suo tollit. Wadd. etiam Ms. cum qua

f

145 Frater *q* quidam erat, quantum a foris videbatur, sanctitate præclarus, conversatione insignis; tamen admodum singularis. Omni tempore orationi vacans, tanta districtione silentium observabat, quod consueverat non verbis, sed nutibus confiteri. Accidit autem, sanctum Patrem venire ad locum, videre fratrem, et de ipso cum aliis fratribus habere sermonem. Commendantibus autem omnibus et magnificentibus illum, respondit Vir Dei : Sinite, fratres, ne mihi in eo diabolica figmenta laudetis. In veritate sciatis, quod diabolica tentatio est, et deceptio fraudulenta. Dure acceperunt hoc fratres, tanquam impossibile judicantes, quod tot perfectionis indicis fraudis se commenta facerent.

aliorumque lapsus ac emendationem prævidet ac prædicit.

q

AUCTORE
S. BONAVENTURA.

al. fuscarent

Absens inobedientiam cuiusdam videt, et per nuncium salubriter corrigit.

Duobus, eorum desiderio divinitus cognito, bene precatur;

alterius per-versi lapsum vaticinatur.

Absentibus apparet.

Wadd. rationes

al. deest enim

fucarent *. Verum non post multos dies eo Religionem egresso, evidenter apparuit, quanta luculentia interioris contuitus Vir Dei cordis ejus secreta perspexit. Multorum quoque per hunc modum, qui stare videbantur, ruinam, sed et plurium perversorum conversionem ad Christum immobili veritate prænunciando, appropinquasse videbatur ad æternæ lucis speculum contemplandum, cujus fulgore mirabili absentia corporaliter, tanquam si essent præsentia, mentis ejus cernebat obtutus.

166 Quodam namque tempore vicarius suus tenebat capitulum; ipse vero, in cella orans, sequester erat et medius inter fratres et Deum. Cum igitur unus ex ipsis, defensionis quodam contextu pallio, non se subderet disciplinæ; videns hoc Vir sanctus in spiritu, vocavit quandam de fratribus, et dixit ad eum: Vidi, frater, diabolum super illius fratris inobedientis dorsum, collum ejus tenentem strictum, qui tali sessore subactus, obedientiæ freno spreto, instinctus ejus sequebatur habenas. Et cum rogarem Deum pro fratre, subito demon confusus abscessit. Vade igitur, et dic fratri, ut obedientiæ sanctæ jugo collum sine mora submittat. Monitus per internuncium frater, statimque conversus ad Deum, ad pedes vicarii humiliter se projecit.

167 Alio quoque tempore contigit, duos fratres ad eremitorium Græci de remotis venire, ut Virum Dei cernerent, et benedictionem multo desideratam jam tempore reportarent. Venientes autem, et non inventientes, quia de publico jam ad cellam redierat, desolati abibant. Et ecce recedentibus illis, cum de ipsorum adventu vel recessu nihil secundum humanum sensum percipere potuisset, præter solitum morem egressus e cella, clamavit post eos, et ipsos, juxta quod optaverant, signo crucis facto, in Christi nomine benedixit.

168 Duo fratres venerunt aliquando de terra Laboris r, quorum antiquior nonnulla intulit scandala juniore. Cum autem pervenissent ad Patrem, quæsit ille a juniore, qualiter erga ipsum se frater socius habuisset in via: quo respondente: Utique satis bene; subjunxit: Cave, frater, ne sub humilitatis specie mentiaris; scio enim, scio, sed expecta modicum, et videbis. Miratus est per plurimum frater, quomodo tam absentia per spiritum cognovisset. Igitur non post multos dies, contempta Religione, foras egreditur, qui scandalum fecerat fratri, et a Patre non petierat veniam, nec correctionis debitam receperat disciplinam, simulque duo in una illius claruere ruina; æquitas scilicet divinæ justitiæ, et perspicacitas spiritus prophetiæ.

169 Qualiter autem absentibus se præsentem exhibuit, divina faciente virtute, evidenter ex superioribus innotescit, si revocetur ad mentem, qualiter absens in curru igneo fratribus transfiguratus apparuit; et quomodo se Arelatensi capitulo in crucis effigie præsentavit s. Quod factum esse divina dispositione credendum est, ut ex præsentia corporalis apparitione mirabili patenter claresceret, quam præsens et pervius spiritus ejus luci sapientiæ foret æternæ, quæ omnibus mobilibus, mobilior est, et ubique attingens propter sui munditiam, per nationes* in animas sanctas se transfert, et Dei amicos et prophetas constituit t. Simplicibus enim* et parvulis sua solet pandere mysteria Doctor excelsus, sicut prius apparuit in David, prophetarum eximio, et post in Apostolorum principe Petro, et tandem in pauperculo Christi Francisco. Hi enim, eum essent litterarum imperitia simplices, facti sunt Sancti Spiritus eruditione illustres; is quidem pastor, ut gregem pasceret synagogæ de Ægypto eductum; iste piscator, ut sagenam repleret Ecclesiæ multiformitate credentium; hic autem negotiator, ut margaritam emeret Evangelicæ vitæ, venditis et dispersis omnibus propter Christum.

ANNOTATA.

a Totum hunc numerum omisit Waddingus.

b Lege supra caput 9, num. 155, et Annotata ibidem.

c Fratri Illuminato, ut videre est supra loco mox citato.

d Adi Commentarium prævium num. 548 et duobus sequentibus.

e Waddingus habet: Plus annuntiet; sed in Vulgata Ecclesiastici cap. 57, v. 18, unde hæc sumpta sunt, legitur: Anima viri sancti enuntiat aliquando vera, quam septem circumspectores, sedentes in excelso ad speculandum.

f Oppidum est prope lacum Fucinum, in Marsis, seu in Aprutio Ulteriori, in regno Neapolitano, a quo oppido Thomam, primum S. Francisci biographum, De Celano, Celanum aut Celanensem dictum puto. Waddingus rursus prætermisit omnia, quæ toto hoc numero et quatuor sequentibus referuntur.

g Id est, vir nobilis, ut alibi annotavi.

h Matthæi cap. 10, v. 41.

i Præbenda est beneficium ecclesiasticum. Hinc præbendarius, qui hujusmodi beneficium obtinet.

k Waddingus, omisis, quæ supra diximus, ita hic progreditur: Miranda certe in Viro Dei spiritus prophetici virtus, qua non solum futurorum præcognoscebat eventum, sed etiam conscientiarum scrutaretur arcanum.

l Nempè num. 155.

m Hæc et quæ sequuntur usque ad initium numeri 164 prætermisit Waddingus.

n Proverbum est, quo frater Leonardus significabat, suos sanctique Francisci parentes non fuisse parisi fortunæ, sed suos scilicet opulentioris nobilitatisque, ut mox sequitur.

o Hunc dictum fuisse Richerium, docet Celanensis in Vita prima num. 49, ubi et numero sequenti idem factum refert.

p Sedulius in Commentario ad hanc Vitam ex Bartholomæo Pisano asserit, fratrem illum fuisse Leonem, scriptumque signo Thau signatum, continuisse hanc benedictionem: Benedicat tibi Dominus, et custodiat te; ostendat Dominus faciem suam tibi, et miseretur tui; convertat Dominus vultum suum ad te, et det tibi pacem. Dominus benedicat fratrem Leonem. Waddingus in Annalibus ad annum 1224, num. 7 idem scriptum eodem fere, quo Sedulius, modo recitat, subditque: Post mortem ejus (Leonis) diligenter in hunc usque diem inter reliquias adservatum in sacrario S. Francisci Assisii, miraculose multis reddidit sanitatem.

q Sequentia usque ad initium numeri 167 non sunt in editione Waddingi.

r Terra Laboris, Italis la Terra di Lovaro, regni Neapolitani provincia est in ora maris Tyrrheni. Hæc et sequentia usque ad finem hujus numeri omissa sunt in editione Waddingi.

s Utrumque leges supra cap. 4.

t Lege librum Sapientiæ cap. 7, v. 24 et 27.

CAPUT XII.

De efficacia prædicandi et gratia sanitatum.

Fidelis re vera famulus et minister Christi Franciscus, ut cuncta fideliter et perfecte perageret, illis potissime virtutum exercitiis intendebat, quæ, sacro dictante Spiritu, Deo suo magis placere, cognoverat. Qua de re contigit, illum in magnam dubitationis cuiusdam agoniam incidere, quam multis diebus, ab oratione rediens, terminandam fratribus sibi familiaribus proponebat. Quid, inquit, fratres, consultis, quid laudatis? An, quod orationi vacem, an, quod prædicando discurram; siquidem ego parvulus, simplex et imperitus sermone, majorem orandi accepi gratiam, quam loquendi.

Sanctus dubitans, utrum Deo magis placeat orare,

Videtur